

Prietenia este o formulă matematică valabilă și în eternitate  
Julia Henriette Kakucs

Răspund dorinței tale, Andriska... Îmi este important să-ți spun cât de multe m-au legat de părinții tăi, cât de naturală a fost înfiriparea prieteniei noastre. Voi începe, așa cum se așteaptă cu toții, cu începutul. Hildi (născută Schönbach, căsătorită Eckstein), Gerti (născută Schönbach, căsătorită Thiry) și mama mea, au fost prietene apropiate. Gyuri, tatăl tău, trebuie să mă fi cunoscut încă de la naștere. Nu cred că mi-a dat pe vremea aceea mare atenție. Ce putea discuta el cu un bebeluș? Prietenia noastră s-a declanșat instantaneu la una din zilele de naștere ale verișoarei lui, ale ale lui Agi. Cred că eram prin clasa a treia, el era la liceu. Se uita la jocurile noastre, apoi, dintr-o dată ne-a pus o întrebare. O țin minte și acum:

Un melc cade într-o fântână și dorește să iasă din ea.  
Ziua urcă 3 m, iar seara alunecă înapoi 2 m.  
Fântâna are o adâncime de 30 m.  
În câte zile va reuși melcul să iasă afară?

M-am uitat la el și i-am spus:  
Zilnic urcă de fapt 1m, deci în 28 de zile !  
În ziua a 27-a, se va afla la înălțimea de 27 de metri.  
În a 28-a zi melcul va urca încă 3 metri și va ajunge la suprafață.

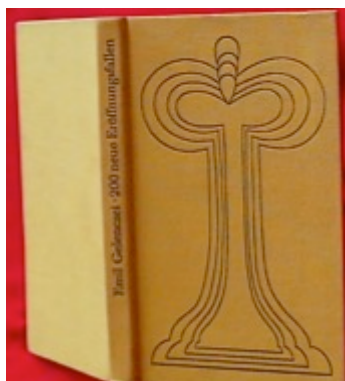
Ne-am zâmbit și de atunci aveam teme comune.

Toată Timișoara vorbea de Gyuri, de talentul lui ieșit din comun. Se refereau cu toții la matematică, la geniul care câștiga Olimpiade după Olimpiade cu ușurința cu care, alții de vârsta lui, degustau o înghețată, citeau o carte sau se jucau cu mingea. El nu era însă doar matematician. Citit, cultivat, cu sufletul cald, era interesat de cei din jurul său, juca bridge și șah, asemeni bunicului său, Schönbach bácsi. Prin plecarea noastră din Timișoara, întâlnirile noastre s-au rărit, păstrându-și însă frumusețea. Iuli, iubirea lui de o viață, a fost asemeni soțului ei, o matematiciană talentată, o informaticiană, o jucătoare de bridge flexibilă și inovativă.

Amândoi – asemeni personalităților de o mare capacitate intelectuală – erau absolut lipsiți de aroganță. Modestia lor, dragostea lor unul față de celălalt, admirația ce și-o purtau și căldura oferită singurului lor copil, ție Andriska, i-a făcut fericiți. Vanitatea titlurilor, superficialitatea oamenilor ahtiați de carieră, nu i-a atras niciodată. Și-au trăit știința, dăruind generațiilor întregi de matematicieni și informaticieni, ceea ce aveau mai prețios: înțelegerea profundă a științelor exacte, angajamentul, timpul și altruismul lor.

Au încercat și pe mine să mă atragă în cercul lor de bridge, să mă convingă să mă așez la masă cu ei și cu Tomi Stern... Am râs și sărind pe bicicletă le-am promis să vin să învăț bridge între vârsta de 90 și 100 de ani... Nu m-au așteptat...

Băiatului meu însă, lui Peter, Gyuri i-a dăruit – după ce a jucat două partide de șah cu el – o carte cu 200 de deschideri renumite ale marilor jucători.



Zilele trecute, fiind la Berlin, i-am povestit copilului meu că Gyuri s-a ridicat spre sferele înalte, nerezolvate încă... Peter s-a îndreptat spre etajeră și mi-a pus cartea de șah în mână.

(Emil Galenczei - 200 neue Eröffnungsfällen)

Am răsfoit-o amândoi cu emoție... O deschidere își pierde actualitatea în 200 de ani... dar o prietenie se dăruiește din tată în fiu, este eternă...